

хх господари. А сега като произведемъ Прилагателни отъ Глаголи, какво ли ще показватъ тѣ на предмети тѣ? Да ли природно или душевно качество като първобитни тѣ Прилагателни? Да ли отношение или ступанение като ония що се произведъхх отъ Сщществителни тѣ? Да ли не щатъ да бждатъ като ни едно отъ тѣхх или ще домѣзватъ на нѣкое? Това треба да се знае. И тука, както бѣхх и други тѣ при произвеждане то си, глаголъ тѣ треба да приеме нѣкакво измѣнение въ окончание то си, да промѣни форма, каквото да добие свойство то на Прилагателно то име и да почне да играе друга роль въ языкъ тѣ; да стане въ пълнѣ смисълъ таквози, а не да остава съ своето значение, да показва *дѣйствието или състоянието на единъ предметъ*.

За да се постигне това ний треба да отмахнемъ окончание то на глаголъ тѣ, и да го замѣстимъ съ друго едно: *енъ, из* или *тъ*, споредъ както го изисква свойството на языкъ тѣ: *четж-четенъ*; *крожж-кроенъ*; *преписахъ-преписанъ*; *забодъхъ-забоденъ*; *извадихъ-изваденъ*; *бижж-битъ*; *мижж-митъ*; *скрихъ-скритъ* и др. .

И тѣй, преправени тѣ отъ сѣкой глаголъ думи: *четенъ, кроенъ, преписанъ, забоденъ, изваденъ, битъ, митъ, скритъ*, не сж вече *глаголи* въ языкъ тѣ, но *Прилагателни имена*.

Тази втора форма, която взе глаголъ тѣ, и по която той се обърна въ Прилагателно име, показва пакъ едно дѣйствието, но не такова като първото: първата форма *четж*, втората *четенъ*. Като искаме да четж, то естествено иди че азъ треба непременно да четж едно какво-да-е нѣщо: *пис-*